

(המשך מעמוד 33)

מופשט, אלא יש לה אמות-מידה מוחשיות. בין השאר: קיום הפגישות במחתרת, בתנאי קונספירציה, לשם העלמתן מעיני השלטונות ושרותי הביטחון.
"שירותה לו" "סיבה סבירה". מובן שפגישה שנערכה במחתרת, ושלא היתה לה סיבה סבירה, חשודה בעליל שהיא באה לשרת מטרת של ריגול וחבלה. אולם פגישה של אישים פוליטיים, לצרכים פוליטיים — טובים או רעים, מקובלים או בלתי-מקובלים, זה לא חשוב מבחינת החוק — יש לה סיבה סבירה בעליל. כל זה חל כמו כן על המיפגש בסופיה. הוא נערך בגלוי, לעיני כל, למען מטרה ברורה, שהיא "סבירה" מבחינת החוק.
משום כך אין כל ממש בתביעות הצעקניות שהעמיד את המשתתפים בפגישה למיפגש. מבחינת החוק, פשוט לא היתה עבירה. עניין החסינות כלל אינו שייך לעניין, ולא בא אלא לבלבל את המוח. כאשר

עראפאת בטכס רשמי צעד קדימה, חצי צעד אחורה

פתח אורי אבנרי במגעים עם אש"ף ב-1974 (והודיע על כך לראש-הממשלה, יצחק רבין). הוא לא היה חבר-כנסת. מתי פלד לא היה מעולם ח"כ. שניים מן המשתתפים הישראליים במיפגש סופיה — פליציה לאנגר וליאון זהבי — אינם ח"כים. אילו עברו עבירה, ניתן היה להעמידם לדין.
הכרתום של כמה מן הדמוגוגים של חרות, ש"יש צורך לשנות את חוק החסינות חברי-הכנסת" אינה אלא הצהרת-סרק, או שמתחבטת מאחוריה כוונה זדונית לצמצם את החסינות מתוך כוונות אפלות.

7. האם זה מועיל?

ד והי שאלה לגמרי אחרת, והתשובה עליה תלויה, כמובן, בהשקפתו הפוליטית של המשיב.

מי ששולל באופן מוחלט את החזרת השטחים הכבושים בגדה וברצועה, וממילא גם את הקמתה של מדינה פלסטינית, לא יכול לראות כל תועלת בפגישה כזאת. להיפך, הוא יהיה סבור כי היא מזיקה, מכיוון שהיא מחזקת את הלגטימיות של אש"ף, כנוף השואף לפיתרון של שלום.

והי עתם שג אזולה כהן, אמנון לין, אינעזר שופטק, יורם אריזור ושותפיהם בחזרות ובתחיה.

מי שרוצה להישאר ב"קונסנוס הלאומי" (לא מדינה פלסטינית, לא חזרה לגבולות ה-4 ביוני, לא הידברות עם אש"ף) מוכרח להתנגד לפגישה כזאת. המהווה "תקיעת סכין בגב".

זהו העתם שד שימועזן פרס, יצחק רבין וישראל גזידי.

יונים הרוצים להמשיך ולהשתייך למיפלגת-העבודה, למרות שהיא מנהלת מדיניות ניצית, צריכים לבטל את חשיבותה של פגישה כזאת ולטעון כי אין לה משמעות.

זהו העתם שד יוסי שריד, בעודו מגן בתקיפות על החוקיות של פגישות כאלה.

שריד טוען כי חוגים אירופיים רצו להפגישו לפני שנה עם עראפאת, וכי הוא סירב. אם כן, עשו חשבון בלי בעלי-הבית. מבחינת עראפאת לא היתה פגישה כזאת אפשרית כלל, בלי צעדי-הכנה כמו מיפגש-סופיה.

מי שדוגל בפיתרון של שלום ישראל-פלסטיני מוכרח לחייב פגישה כזאת, ולראותה כמועילה על רקע ההתפתחות הפנימית באש"ף.

לא זה כבוד שפגישה כזאת מהווה ניצחון לכוחות המתונים באש"ף, אלא שהיא גם יוצרת תקדים חיובי, לקראת הצעדים הבאים.

כל פגישה בין אישים ישראליים ופלסטיניים מועילה, גם כשאינה נערכת בסומבי. היא מעודדת את הכוחות המתונים באש"ף, ומשפרת את הגנתם לגבי הצעדים הדרושים כדי לשכנע את דעת-הקהל הישראלית באפשרות של שלום עם הפלסטינים. היא יכולה לתרום תרומה להכשרת הקרקע להפסקת שפיכות-הדמים. פגישה פומבית יכולה לשרת מטרת אלה על אחת כמה וכמה.

אין כל סתירה בין פגישות כאלה ובין "נוסחתי-ריב-שם-טוב". העיקרון של ויקטור שם-טוב אינו נוגד את המעשים של אחיו בסופיה. כי ה"נוסחה" (נכונות לנהל משאומתן עם כל גורם פלסטיני המכיר בישראל, המוכן לשלום עימה והמפסיק את הטרור) נועדה לשמש בסיס למשאומתן בין ממשלת ישראל ובין אש"ף. כדי שמשאומתן כזה יתנהל אי-פעם, יש צורך להכשיר את הקרקע לכך בקרב שני הצדדים. גם עמדות אש"ף וגם עמדותיה של ממשלת ישראל צריכות להשתנות לשם כך באופן קיצוני. אדם בעל-גסיון יודע כי שינוי כזה יכול לבוא רק כתוצאה מתהליך ממושך, שיתקדם שלב-שלב.

כדי לקדם תהליך זה דרושות הידברות רצופות במישורים שונים, גלויים והשניים. כל פגישה בין ישראלים ופלסטינים יכולה לשרת מטרה זו, וברור כי שיחות בין אישים פוליטיים ישראליים ואש"פיים הן חיוניות כדי לעבור משלב לשלב.

בשכוע שעבר הגיע התהליך לסיומון-דרדך: הנציג העליון של העם הפלסטיני נפגש עם הכרים של בית-המחוקקים הישראלי — אם כי לא-יצוינים. אם תוכיח הדרך מכאן לתהנות הכאות בדרך אל השלום, היתה בפגישה זו ברכה.

לפי מידע סודי של המישטרה התכוונו החשודים בפרשת פיצוץ המכוניות לחסל את תת-ניצב זיגל!

ה וקרי מישטרת מחוז תל-אביב נשאר המומים. המידע שהגיע אליהם, נראה כלקוח מתוך ספר בלשי מר-תק. אולם עד מלה התאוששו, והבינו איזו פצצה נפלה לידיהם. הם מיהרו ל-דווח על כך למפקד המחוז. ניצב משה טיומקיך, וזה העביר מייד את המידע למפקד המישטרה, רב-ניצב הרצל שפיר. ההוראה שנתקבלה בתשובה מהמטה ה-

נעצר מוחמד שניר, החשוד ברצח דויד שן-זמן, נעצר בנמל-התעופה בן-גוריון, כשניסה לעזוב.

ארצי היתה חד-משמעית: לסווג את ה-מידע כסודי ביותר, ולמנוע בכל מחיר את דליפתו.

למישטרה היתה סיבה טובה להסתיר את המידע שהעלתה בחכתה. שכן פיר-סומו עלי-ידה היה יכול להזיק לחקירה החשובה ביותר של המישטרה כיום, וזאת הקשות ביותר שניהלה אי פעם — החקירה נגד שרי-הדתות, אהרון אביר-חצירא. לפי המידע, שנבדק כמה פעמים ונתגלה כאמין, עמדו כמה מהחשודים שנעצרו בפרשת פיצוץ המכוניות, להטמין מיטען חבלה ממולכד במכוניתו של ראש מחלקת חקירות מירמה והוגאה במטה הארצי, תת-ניצב בנימין זיגל.

העובדה שזיגל עומד בראש החקירה נגד אביר-חצירא, הדליקה במישטרה גורה אדומה. אפילו ידיעה על ניסיון להתנקש בחייו של המפקד-ל-עצמו, לא היתה מעוררת דאגה רבה יותר. שכן, בעטיו של הלחץ המפועל כל העת על המישטרה מצד מקורביו של שרי-הדתות, אין כיום נושא רגיש יותר במישטרה מחקירה זו.

פעולת

הסחה

א ירו פורסם המידע עליידי המישטרה, יכלו אנשי אביר-חצירא לטעון כי המישטרה מנסה לטפול על השר ניסיון לרצוח את הקצין המנהל את החקירה נגדו. הפירסום היה יכול להתפרש כרמז לכך שכנופיית מפוצצי המכוניות נשכרה לפוצץ את זיגל עליידי מי שמעוניין ב-חיסולו. גם כך הביע אביר-חצירא את אירצונו להיחקר עליידי זיגל. פירסומה של הידיעה בשלב זה היה יכול להזמין לחצים נוספים על המישטרה.

התוכנית לרצוח את בנימין זיגל יוחס לה שני העצורים המרכזיים בפרשת פיצוץ המכוניות, חסן כחיל מיסו והשוד אחר מאוס-אל-פחם, ששמו נאסר עד כה לפירסום. השאלה הגדולה שניצבה בפני המישטרה היתה: איזו סיבה יכולה להיות לשני אלה לפגוע בזיגל? שכן בתוקף תפקידו לא היה לזיגל מעולם קשר עימם. הוא חוקר בעיקר עברייני צווארון לבן, ולא את אנשי העולם-החתות. החוקרים לא העלו על דעתם שלשני החשודים יש חשבון כלשהו עם זיגל.

הפיתרון לחידה לא אחר לבוא. לחוקר רים הסתבר כי חסן כחיל והשוד מאוס-אל-פחם הם מתחכמים הרבה יותר ממה שחשבו. לפי המידע שהגיע לחוקרים, היתה לשניים תוכנית מרחיקת לכת: הם הרגישו כי חשד המישטרה סביבם הולך ומתחזק. לכן החליטו לבצע פעולת הסחה, שמטרתה להטעות את המישטרה, בעזרת חיסולו של זיגל, שנגדו לא היה להם אישית דבר, ביקשו השניים להפנות את חשד המישטרה כלפי בני משפחת אביר-חצירא ומקורבניהם.

אילו התוכנית היתה יוצאת אל-ה-פעל, היתה קמה בארץ סערה ציבורית חסרת תקדים. למישטרה לא היתה ב-מיקרה זה כל בריחה, אלא לחקור בכיוון המתבקש. הכל היו סבורים שאכן קיימת כנופייה המבצעת פיצוצים לפי הזמנה. המישטרה היתה מסתבכת בחיפוש אחר המזמין שיוצא נשכר מן הרצח, בעוד שלמעשה הוא כלל אינו קיים.

המישטרה הצליחה לעלות מבעוד מועד על עיקבותיהם של החשודים בפיצוץ, ולמנוע מהם פגיעה באחד מקציניה ה-וותיקים והבכירים, אם זאת היתה אכן כוונתם. במקביל לכך הוטל איפול כבד על הפרשה, דובר מישטרת מחוז תל-אביב, סגן-ניצב שמעיה קידר, הכחיש בתוקף את הדברים. לטענתו, לא ידוע למישטרה על כוונה לפגוע בזיגל.

ההתפתחות בפרשת הפיצוץ תלה אחרי מותו של יוסף ("אבו טום") לב,

ההרוג

מוחמד חאג' כחיל נהרג לפני שנה מצרור תתי-מיקלע, חושדים שהפיצוץ נקמה על מותו.

האב

המישטרה החרימה אקדח שהיה ברשותו של מוחמד כחיל. הוא רצה בהרשעתם של הנאשמים.